

SZERELMES ÉNEK...

IRTA: FARKAS SZILÁRD

Itt kuporgok szíved csukott ajtaja előtt. Én szerelmesem, miért nem engedsz magadhoz? Zörgetek, sírok, újra zörgetek, újra sírok, Te mégsem könyörülsz. Keményen összezúrod ajkadat és elnézel felettem. Miért vagy oly rossz hozzám? Fájdalmam kibuggyan ajkamon, mint epedő, szomorú ének. Ha már engem nem bocsájtasz magadhoz, legalább szavaimnak kegyelmezz! Engedd szívedre szállni fehér gerléimet.

Szeretlek, öröktől fogva. Nem egy év óta, nem tíz éve, nem száz éve, nem amióta ember él a földön, nem amióta világ a világ, hanem öröktől. Az angyalok dicsősége előtt, a pusztában semmiben már a Te lelkedről álmodtam. Hozzám képest, mi a legkitartóbb szerelmes is? Én vagyok a legkésőbb szerelmes.

Amióta élsz, mindig Veled vagyok. Én lopok aranyat életedbe, mert szeretem a mosolyodat. Én küldök árnyat perceidre, mert szeretem könnyeidet is. Én rózsával koszorúzlak, hogy az öröm hálássá tegyen és tövist vetek talpad alá, hogy fájdalomban hozzám zuhanj... Minden utadat felém terelem. De Te letérsz az útról. Kietlen tájakon csatangolsz. És nem jössz hozzám.

Én mégsem hagylak el. Nem fordulok el tőled, haragvóan. Hanem nesztelenül hozzád surranok, hogy melletted lehessenek. Én vagyok a levegő, amelyben élsz, a távol, amelyben nézel, a por, amelyre lépsz, a csend, amelyben elalélsz. Tűröm, hogy átnézz rajtam, tűröm, hogy tiporj rajtam, tűröm, hogy semmibe se végy. Tűröm, mert szeretlek.

Ó, ha csak ezt kellene eltűrnöm! Hogy közönyös vagyok neked. De te megbántasz, megvetsz, gyűlölsz, kigúnyolsz és meggyalázol engem. Hívó ajkamat szeszélyes öklöddel sebezted véresre. Feléd nyújtott kezembe sárt hajtasz. Bűnt bűnre halmozol és kénysszertesz arra, hogy irgalmam cinkosoddá tegyen, hogy lássam, mint vétkezel, hogy elhallgassam bűneid iszonyát, hogy beleheljem a fertőt, amelyet felkavarsz. Összedlász a legelvetemültebb ellenséggel, akinek lehellete bűz, szava kloaka, csakhogy hozzám ne kelljen állnod. Elbíttem dobod magad a mámorok iszapjába és láztól ránduló ajkadról a gúny megvetése csordul felém. S ha már nem bírom tovább és hozzád lépek, hogy átölelve kivonjalak a szennyből, szembe köpsz és belém rúgsz. De én megbocsájtom mindezt, mert szeretlek. Nem gyengeségből, hanem erőből. Én nem magammal törődöm, csak Veled. Én vagyok a legalázatosabb szerelmes...

Mindezekért én a boldogság mérhetetlenjét készítettem számodra. Érted alkottam meg a földet, hogy virágot színesítsen neked. Az eget, a felhőket, a kék szemhatárt, hogy kitágítsák lelkedet a végtelenségig. A Napot, hogy felmelegítsen, a csillagokat, hogy remegő lelked megsejtsen az eljövendőt. Kitaláltam az álmod, hogy ne félj a haláltól, megálmodtam a mennyországot, hogy örökké velem lehess. Ki adhat nálum többet? Én vagyok a leghatalmasabb szerelmes.

De az én szerelmemnek még ez mind nem volt elég! Én még többet vágytam adni

néked. Oda adtam hát önmagamat . . . Én, a mindenek ura és teremtője lejöttem érted a földre. Gyarló embergúnyát húztam Istenlelkemre és ettem és ittam és dolgoztam, hogy éppen olyan ember legyek, mint bármelyik. Tudod-e, miért? Hogy megszerethess. Hogy lásd szemem sugárát, halld szavam zengését, érezd karom melegét. Hogy emberi szépségem közeledbe férközzék és meghódítson. Hogy szeress. De még ez sem volt elég! Magamravettem bűnödöt, hogy te megtisztulj és szeress. Magamra vettem büntetésedet, hogy te megmenekülj és szeress. Magamra vettem a gyalázatot, hogy te felmagasztaltassál. Magamra vettem a poklot, hogy te üdvözlj. Magamra vettem a halált, hogy te örökké élj.

Tudod, mit jelent ez?

Ha anyád, ha testvéred, barátod, vagy bárki, ismeretlen egy nap eléd állna, mondván: végtelenül szeretlek, szenvedek, hogy boldog légy, meghalok, hogy örökké élj — és korbacсот vagadva véresre ostorozná magát, tövissel koronázná magát, hatalmas keresztet ácsolna s rád felfeszítené magát, három óráig haldokolna előtted, rettenetes kínban, vérben, tagjaiban kifordulva, mígnem kitépné lelkét a halál, mondd, mit éreznél ezzel az emberrel szemben? Éreznél hálát, megszánnád, lábaihoz borulnál sírva, balzsammal kennéd szétrozcsoncsolt testét és egész életeden át meg tudnál-e, vagy meg akarnád- szabadulni az emlékétől és egyetlen egy napra is elfelejtenéd-e, hogy virágot és könnyet szórj a sírjára?

Vagy leköpnéd őt is, mint engem, aki ennél sokkal többet adtam? Én vérrrel verejtkeztem az Olajfák hegyén, engem kigúnyoltak, én összerogytam a kereszt alatt, én hét törrel véreztem fel a legjobb Anya szívét, én meghaltam kétezer évvel előtted, anélkül, hogy halálusámat enyhíthetted volna, ha csak ez egy szóval is: köszönöm. Ki szeret így Téged?

De még mindig nem volt elég! Feltámadásom után nem foglaltam el az engem megillető dicsőséget, hanem szűk tömlőbe zártam magam, étellel alázódtam, hogy életed lehessen, hogy végtelen szerelmemtől hajtván, beléd olvadhassak. Századokig vártam rád, hogy szívedre vonj, hogy lelkedre ölelj. Ó, mennyi gyalázat ért azóta?! Elviseltem. Mert szerettelek. Mert azt vártam, hogy lelked az én isteni arcom új Veronika-kendője lesz. Azt akartam, hogy Te töröld le rólam a szorongatottság verejtékét és Te csókold rám a szeretet fényét.

Mit érdemlek én? Mit érdemel ez a szív, amely Téged így szeret? Én már nem tudok többet adni. Én a leghatalmasabb, legszebb, legjobb, legszentebb itt könyörgök szíved zárt ajtaja előtt. Szeretlek. Hallod? Szeretlek! Nem kérek semmi többet, csak egy kulcsfordítást, csak egy ajtónyitást. Csak beléphessek Hozzád. Ó, csendes leszek. Leülök a legtávolabbi kuckóba és onnan nézlek Téged. De csak lopva, hogy ne bántson tekintetem. És megvárom és kivárom, amíg megszánsz, megkönyörülsz, megértesz, megszeretsz és egy üdött percben letérdelsz hozzám, szívedre ölelsz és feljajdulsz bűnbánó, boldog sírással: Jézusom, szeretlek!